

ע"פ 5816/19 - פלוני נגד מדינת ישראל, פלוני

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5816/19

לפני:

כבוד הנשיאה א' חיות
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

פלוני

נגד

המשיבות:

1. מדינת ישראל
2. פלוני

ערעור על גזרהדין של בית המשפט המחוזי ירושלים
(השופטים ר' כרמל, ש' רנר וח' מאק-קלמנוביץ)
בתפ"ח 18-09-27512 מיום 16.07.2019

תאריך הישיבה:

כ"ג בטבתתש"ף (20.01.2020)

בשם המערער:

עו"ד דותן דניאלי

בשם המשיבה 1:

עו"ד אפרת גולדשטיין רוזן

בשם המשיבה 2:

עו"ד יעל מסיקה

פסק-דין

1. הערעור שלפנינו מכון אל גזר הדין שניתן בעניינו של המערער ביום 16.7.2019 על ידי בית המשפט המחוזי ירושלים (השופטים ר' כרמל, ש' רנר, וח' מאק-קלמנוביץ) בגדרו של תפ"ח 27512-09-18, בעקבות הרשעתו - על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון - בעשרות עבירות מין חמורות, אשר פורטו בשני אישומים נפרדים ואשר כללו אינוס ומעשה סדום בקטינה בת משפחה, עבירה לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים, עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק; בנסיבות סעיף 348(ב) לחוק בזיקה לסעיף 345(ב)(1) לחוק בנסיבות האמורות בסעיף 345(א)(1) לחוק; מעשה מגונה בקטינה בת משפחה, עבירה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק; וכן בעבירה אחת של מעשה מגונה, כהגדרתה בסעיף 348(ב) לחוק, אשר בוצעה בנסיבות המנויות בסעיף 345(ב)(1) לחוק בזיקה לסעיף 345(א)(1) לחוק. העונש שהושת על המערער בגזר דין זה כולל 15 שנות מאסר בפועל אשר תחושבנה מיום מעצרו, חיוב לשלם לנפגעת העבירות מהאישום הראשון פיצוי כספי בסך של 250,000 ₪, וכן מאסר על תנאי לתקופה בת 10 חודשים לבל יעבור את אחת העבירות בהן הורשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

הערעור מופנה אל שני רכיבי העונש הראשונים: המאסר בפועל והפיצוי. המערער אינו מלין על המאסר המותנה שהושת עליו.

2. במסגרת ערעורו, ביקש המערער כי נורה לשירות המבחן (להלן: השירות) להכין ביחס אליו תסקיר עדכני, ונענינו לבקשתו. התסקיר הוגש ביום 5.3.2020, ובעקבותיו הגישו הצדדים טיעונים משלימים בהתאם להחלטת הנשיאה מיום 22.1.2020. נפגעת העבירות מהאישום הראשון, אף היא הגישה הודעה מטעמה ובה עדכנה אותנו אודות מצבה וכן על עמדתה בנוגע לעונש שראוי להשית על המערער. בדיון שיבוא להלן, אתייחס לכל אלה וכן לטענות שהצדדים השמיעו לפנינו קודם לכן, בכתב ובעל-פה, כמקשה אחת; וכמובן שגם אתן את דעתי לאמור בתסקיר שירות המבחן (להלן: תסקיר שירות המבחן או התסקיר).

בטרם אעשה כן, אפרט את עובדות המקרה אשר נדרשות להכרעתנו בערעור.

העובדות

3. עבירות המין שבהן נמצא המערער אשם בוצעו על ידיו בין השנים 2014-2018 בהיותו בן 44 בתחילת המעשים ובן 48 בסופם. רוב-רובן של העבירות הללו בוצעו במתלוננת ד' כאשר זו היתה בין הגילאים 14 ו-18. העבירות פסקו חמישה חודשים לפני הגיעה של ד' לגיל 18. המתלוננת ד' היא בתה של מ' - בת זוגו של המערער בשנים 2013-2018. המעשים המיניים שהמערער ביצע בד' בוצעו בדירתה של מ' בה הוא התגורר יחד עמה ועם ד'. מעשים כאמור כללו כניסה למיטתה של ד', היצמדות לגופה, נגיעה בחזה שלה ובאיבר מינה, חיכוך איבר מינו בגופה, וכן החדרת איבר מינו לאיבר מינה, לפיה ולפי הטבעת של ד' - הכל לשם גירוי וסיפוקו המיני של המערער. חומרן של עבירות אלה עלתה בהדרגה: תחילתן במעשים מגונים שלא כללו את החדרת איבר מינו של המערער אל תוך גופה של ד', וסופן בקיום

מגעים מיניים שלמים שבסיומם הגיע המערער לפורקן מיני. המעשים האחרונים החלו בחודש ספטמבר 2016 ונמשכו כשנתיים. בסך הכל, מדובר בעשרות מעשי עבירה חמורים ביותר.

לצד מעשים אלו, בשנת 2015, נגע המערער בחזה של א', בתם של זוג חבריו דאז. המערער עשה כן בניגוד לרצונה של א', בהיותה בת 12, ועל ידי כך עבר עבירה נוספת של מעשה מגונה בקטינה בניסבות אינוס.

גזר הדין קמא

4. בית משפט קמא גזר את דינו של המערער בהתבסס על העובדות שבכתב האישום ועל הראיות ששמע לעניין העונש. ראיות אלה כללו את העדויות של מ' ושל ד', אשר נשמעו מטעם התביעה, ואת עדותו של אבי המערער מטעם ההגנה. מ' וד' פירטו את הפגיעה והשבר הנפשי שסבלו מידי המערער ואת השלכותיהם הקשות על חייה של כל אחת מהן. אבי המערער, מצדו, דיבר על בנו כמי שנרתם לסייע לזולת וביקש שעונשו יוקל. כמו כן הוגשו לבית משפט קמא תסקיר נפגעת העבירה ביחס לד' - אשר פירט את מצבה הנפשי הקשה ואת נסיבות חייה הלא פשוטות, בלשון המעטה - וכן מכתבים מאת מכריו של המערער, שלושה במספר, אשר דיברו על מידותיו הטובות. בית המשפט קיבל ושקל גם כמה מסמכים רפואיים בנוגע למצבו של המערער, מהם עלה כי עובר למעצרו ניסה המערער לשים קץ לחייו על ידי חיתוך ורידים. המערער ויתר על הגשת תסקיר שירות המבחן בעניינו לבית משפט קמא.

5. בית משפט קמא כתב גזר דין מפורט בו עמד על חומרתם היתרה של מעשי המערער אשר בוצעו בד'. את החלק הזה של גזר הדין איני רואה סיבה לפרט. חומרתם של המעשים אשר בוצעו על ידי המערער בד' כדי לספק את מאוויי המיניים תוך שימוש בקטינה ככלי לסיפוקם - כאשר הוא מנצל את ההזדמנות לבצע את זממו באין רואים, בהיותו בו זוגה של אם הקטינה, אשר נתנה בו אמון ואפשרה לו להתגורר בדירתה כאבי משפחה לכל דבר - הינה מובנת מאליה ומדברת בעד עצמה. לאחר שעמד על טיבם של המעשים כאמור ועל נסיבות ביצועם, ואחרי שסקר את הפסיקה שעניינה ענישת עבריינים בניסבות דומות, קבע בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם שבתוכו יש לקבוע את תקופת המאסר בפועל שעל המערער לרצות. המתחם שנקבע בגין העבירות שהמערער ביצע בד' נע בין 14 ל-22 שנות מאסר בפועל. כמו כן קבע בית המשפט כי אל העונש אשר ייקבע במסגרתו של מתחם זה יהא מקום להוסיף "מספר חודשי מאסר בפועל" בגין המעשה המגונה שהמערער ביצע במתלוננת א', וכי בקביעת העונש הכולל עבור הנאשם במקרים דוגמת זה "האינטרסים האישיים של הנאשם נדחים מפני הצורך בהגנה על שלמות גופם ונפשם של קטינים".

6. יצוין כי במסגרת טיעוניה לעונש, הפנתה המדינה את בית משפט קמא לסעיף 355 לחוק העונשין אשר קובע עונש מינימום בגין כל עבירה ועבירה בה הורשע המערער, למעט עבירה לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק שעניינה מעשה מגונה בקטינה בת משפחה ללא נסיבות מחמירות. עונש מינימום זה הוא רבעהעונשהמרבישנקבעלעבירה (להלן: עונש המינימום). לפי סעיף 355 לחוק העונשין, באין טעמים מיוחדים, חובה על בית המשפט להטיל על הנאשם שהורשע באחת העבירות המנויות באותו סעיף את עונש המינימום. ואולם, המדינה ציינה את קיומו של עונש המינימום מבלי לטעון באופן פוזיטיבי כי מן הדין להטילו על המערער. בית משפט קמא לא הסתמך אפוא בגזר דינו על האמור בסעיף 355 לחוק העונשין וקבע את עונשו של המערער בהתאם להוראות הכלליות בדבר ענישה, אשר כלולות בפרק ו' סימן א'1 לחוק.

7. לאחר שהביא בחשבון את הודאת המערער במיוחס לו בכתב האישום, השית בית משפט קמא על המערער,

עמוד 3

בגין כל העבירות בהן מצאו אשם, עונש של 15 שנות מאסר בפועל ולצידו מאסר מותנה למשך 10 חודשים לבל יעבור את אחת העבירות בהן הורשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר. כמו כן חייב בית המשפט את המערער לשלם למתלוננת ד' פיצוי כספי בסך של 250,000 ₪.

מכאן הערער שלפנינו.

טענות הצדדים

8. בא-כוחו של המערער עשה את כל שלא ידו כדי לעזור למרשו. במסגרת זו, השליך הסיגור את יהבו על תסקיר שירות המבחן בו הדגיש שירות המבחן את העיוות החשיבתי ממנו סבל המערער בזמן שביצע את מעשיו המיניים בד'. תיאורו של עיוות חשיבתי זה בא מפיו של המערער עצמו: לדבריו, המעשים המיניים שביצע בד' נבעו מהאופן שבו הוא ראה או דימה את המציאות, ככוללת - לפי ראייתו שלו - קשרי אהבה ומשיכה הדדיים בינו לבין ד'; וכך, למעשה, הוא חושב גם היום אחרי שהכיר בכך שפגע בד' פגיעה קשה והסב לה ולאמה נזק נפשי עצום. לטענת הסיגור, קיומם של עיוותי חשיבה מהם סבל המערער כאשר עשה את אשר עשה, לצד הבעת חרטה כנה וכמיהה אמיתית לשיקום, מוכיח את צדקת ערעורו. הסיגור מוסיף וטוען, כי המערער ראוי להקלה משמעותית בעונשו ולטיפול שיקומי מעמיק - אותו הוא ביקש מראשית הדרך - גם בהתחשב בבחירתו, בעמדו בפני בית משפט קמא, לקבל על עצמו אחריות מלאה על מעשיו במקום לכפור בעובדות האישום כדי לנהל מאבק אינטרסנטי אשר יכול שהיה משיג עבורו עסקת טיעון נוחה יותר.

9. בעניין הפיצוי שבית משפט קמא חייב את המערער לשלם למתלוננת ד', טוען הסיגור כי מדובר ב"סכום אסטרונומי" ש"אינו בר השגה" - זאת, מאחר שלמערער אין נכסים והוא צפוי להשתחרר מן הכלא בגיל מבוגר מאד. כמו כן מציין הסיגור כי משפחת המערער אף היא אינה יכולה לשאת בנטל הפיצוי, מאחר שאימו סובלת ממחלת האלצהיימר ואילו אביו הוא קשיש בא בשנים.

10. מנגד, טוענת המדינה כי אין מקום להקל בעונשו של המערער, אשר לפי האמור בתסקיר שירות המבחן, "נוטה (עדיין) להשליך חלק מהאחריות על הקטינה, נוטה (עדיין), לצמצם מחומרת העבירות והשלכותיהן על הקטינה ומתמקד בנזק שלתחושתו מעשיו גרמו לקשר שבין הקטינה ואמה בלבד". כמו כן טוענת המדינה בהתבסס על האמור בתסקיר, כי המערער מקבל על עצמו אחריות במובן הפורמאלי בלבד, תוך שהוא מייחס חלק מהאחריות למה שקרה לקטינות ומתקשה לבטא אמפתיה מלאה כלפיהן. המדינה סבורה אפוא כי "אין בתסקיר כל נסיבה שלא באה בפני ביהמ"ש קמא" וכי "ממילא לא עולה מן התסקיר כל טעם להקלה בעונשו של המערער". המדינה גם מפנה אותנו לתסקיר נפגעת העבירה אשר מתאר את מצבה הקשה של ד' - מצב עליו למדנו גם מכלי ראשון אחרי שקראנו את הודעתה של ד' עצמה, אשר מתארת את חייה כחשיכה אינסופית מלאת כאב וייסורים שמונעת ממנה לתכנן את עתידה אפילו בטווחי זמן קצרים. המדינה מבקשת מאתנו על כן כי נדחה את הערער.

11. בתסקיר שירות המבחן שהניח על שולחנו, בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בלבד. המלצה זו כוללת את הפניית המערער ל"טיפול ייעודי לעברייני מין, אשר יתייחס לשימוש הנרחב בעיוותי החשיבה, למשמעות מעשיו, השלכותיהם על המתלוננת ועל פיתוח אמפתיה למתלוננת". המלצה זו התבססה על השיחה שאנשי השירות קיימו עם המערער, בה דובר - פרט לעבירות המין שהלה ביצע בד' ובא' ונסיבות ביצוען - על מהלך חייו ועל הקשיים שחוהו,

אשר כללו, בין היתר, ניסיון לתקיפה מינית שבוצע כלפיו, בהיותו בן 17, על ידי גבר מבוגר ממנו. התסקיר מספר גם על כך שהמערער נהג לצרוך סם מסוג קנבוס ושיש לו הרשעות ישנות שאינן רלבנטיות למקרה הנוכחי.

דין והכרעה

12. סבורני כי בערעור זה אין ממש ודינו להידחות.

13. אתיחס תחילה לטענת הסניגור כי המערער ביצע את מעשיו המיניים בד' כאשר הוא "סובל" מהעיוות החשיבתי אשר תואר לעיל ורואה את עצמו, בהיותו בגילאים 44 עד 48, כמי שמנהל מערכת יחסים של אהבה ומשיכה הדדית עם ילדה-נערה שהינה בתה של בת זוגו. אינני רואה בעיוות חשיבתי זה נסיבה מקלה, אלא להיפך. השימוש בפועל סביל אשר מתאר את המערער כמי שכביכול נשלט על ידי העיוות החשיבתי ממנו הוא סבל, נועד, בלי ספק, להפחית מאחריותו כבר-עונשין. אחרי הכל, דיני העונשין שלנו מתייגים כעבריינים ומענישים רק את אלו שעשו בחירות רעות ופעלו על בסיסן באופן אשר פגע בערכים חברתיים מוגנים; ומי שכוח הבחירה לא היה בידו באופן מלא או חלקי מקבל פטור מן האחריות או הקלה בעונשו (ראו ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין - כרך א' 74-75 (1984)). ברם, השימוש בפועל סביל במקרהו של המערער הינו מטעה שכן אינו מתאר את העובדות כהווייתן. המערער לא באמת "נשלט" על ידי עיוותים חשיבתיים, אלא פיתח אותם בעצמו כטוב בעיניו; והוא ממילא גם לא "סבל" מעיוותים אלו, אלא דווקא נהנה מהם בדרכו המעוותת כאשר סיפק את מאווייו המיניים על ידי ניצול בוטה של ילדה בת 14 עד אשר היתה לנערה, בהתקרבה לגיל 18, והצדיק את מעשיו. כדרכם של עברייני מין רבים, למערער אכן היה נוח לחשוב כי הוא נמצא במערכת של אהבה ומשיכה הדדית עם הקטינה (ראו, למשל: CaoilteCiardha & Tony Ward, *Theories of Cognitive Distortions in Sexual Offending: What Current Research Tells Us*, 14 Trauma, Violence & Abuse 5-21 (2013)). ברם, המערער מעולם לא העמיד את מחשבתו במבחן המציאות וממילא לא התייחס לאיסור הפלילי אשר חל על מעשיו ולרציונל הפשוט שמאחוריו, אשר שולל את קיומה של הדדיות בינו לבין ד'. מדובר בתופעה פסיכולוגית ידועה, נפוצה ומתועדת במחקרים, אשר סוכמו באחרונה במילים אלו:

Sex offenders indulge in many thinking errors, or "cognitive distortions," to explain and justify their behaviors. These cognitive distortions are specific or general beliefs and attitudes that violate commonly accepted norms of rationality that have been shown to be associated with the onset and maintenance of sexual offending. In other words, these beliefs and attitudes are the little lies sex offenders tell themselves to justify their behavior. These include denial, minimization of the impact of their behaviors, rationalization for their behavior, victim blaming, a passive "...attitude about how the events occurred [and] denial of planning

Brad A. Meryhew & Alexandria Hohman, *Preparing A Client for a Psychosexual Evaluation*, (Champion, March 2017, at 40, 42 (2017)).

14. המערער עשה אפוא את אשר עשה מתוך בחירה. בחירה רעה זו הותירה אחריה הרס וחורבן, שבמרכזם נערה צעירה שחייה אינם חיים. המערער צריך לתת את הדין על כך ללא הקלות וללא הנחות; ובוודאי שלא נרצה להמתיק את

עונשו בשל הסיפורים שהוא בחר לספר לעצמו, בזמן המעשים, ולשירות המבחן - אחריהם.

15. למעלה מן הנדרש, אוסיף כי המעשה המגונה הפחות חמור שהמערער ביצע בנפגעת אחרת - מתלוננת א' - בשנת 2015, בעודו נמצא, לפי דבריו הוא, במערכת של אהבה ומשיכה הדדית עם ד', מראה כי המערער ממילא לא סבל משום "עיוות חשיבתי" אמיתי בנוגע למעלליו. הערכתי זאת נתמכת גם על ידי העובדה שהמערער החל לקיים יחסי מין מלאים עם ד' בהתקרבה לגיל 16 ואחרי שנודע לו כי זו כבר קיימה יחסי מין עם אדם אחר. הווה אומר, מקרהו של המערער הוא אחד מאותם המקרים השכיחים יותר שבהם הדברים הם כמו שהם נראים: מדובר בעברייני מין אשר מכלכל את צעדיו, פועל למימוש דחפיו המעוותים כמתוכנן ומבלי לחשוב על אשר יקרה לקורבן, ואחר כך מצדיקם.

16. באשר לתנאי מאסרו של המערער - האלימות ממנה הוא סבל בתקופת מעצרו היא דבר חמור בהחלט. האחראים לאלימות כאמור ולא-מניעתה צריכים לתת את הדין (אם הדבר עדיין לא נעשה). ואולם, המערער לא נחשף לשום אלימות אחרי שהחל לרצות את מאסרו בכלא; האפיזודה האובדנית שהתרחשה עובר למעצרו לא חזרה על עצמה; ושירות המבחן מציין בתסקירו כי למערער אין כעת נטיות אובדניות. המערער אכן זקוק לשיקום ולטיפול מעמיק, כפי שטוען סניגורו בהתבסס על התסקיר. התסקיר מדווח שהמערער נמצא כעת בתחילת הטיפול, וכולנו תקווה שיתמיד בו כדי שיוכל לפתוח דף חדש לאחר שחרורו מהמאסר.

17. באשר לאורכו של עונש המאסר שהושת על המערער - אינני מוצא שום עילה מבוררת להתערב בו. בית משפט קמא קבע עבור המערער מתחם ענישה הולם בהתבסס על פסיקתו של בית משפט זה ולאחר ששקל את מכלול נסיבותיו של המקרה דנן. לבסוף, השית בית המשפט על המערער, בהתחשב בהודאתו אשר ייתרה את ההוכחות, עונש מאסר שנמצא ברף התחתון של המתחם.

18. כמו כן אינני רואה סיבה להקל בעונשו של המערער בשל היותו קורבן לניסיון לתקיפה מינית שבוצע כלפיו, בהיותו בן 17, על ידי גבר שהסיעו במכוניתו. שירות המבחן התייחס לעניין זה בתסקירו בציינו כי המערער יצא מהאירוע בלא פגע, וטוב שכך. התסקיר אינו מצביע על קשר אפשרי בין אותו אירוע ישן לבין המעשים שבגינם המערער הורשע בדינו, וגם אנחנו לא ניצור יש מאין.

19. סניגורו של המערער טוען כי מרשו יכול היה לזכות להקלה משמעותית בעונשו אילו כפר באישומים ועל ידי כך כפה על התביעה את ניהול ההוכחות ואת העדת המתלוננות. טענה זו בנויה על היפותזה שאין שום דרך לאמתה. הנני מסופק אם היפותזה זו נכונה לגופה לאור הדברים החד-משמעיים בנוגע למעשיו של המערער אשר באו מפיהן של ד' ושל מ', וכן לאור התקרית אשר אירעה בסופו של חודש מאי 2018, זמן קצר לפני גילוי הפרשה, במהלך ביקורו של ת', בן זוגה של ד', בדירתה. במהלכו של אותו ביקור, הציע המערער לת', בנוכחותה של ד', כי השלושה יקיימו יחסי מין. לטעמי, התביעה לא היתה מתקשה להביא להרשעתו של המערער בהתבסס על העדויות של ד', מ', ת', א' והוריה של א'. במקרה זה, אי-נטילת האחריות וניהול הוכחות יכול שהיו בעוכריו של המערער, וייתכן שעונש המאסר שהיה מוטל עליו היה חמור מזה שהלה קיבל הלכה למעשה בעקבות הודאתו בעובדות כתב-האישום.

20. יתרה מכך: כפי שכבר ציינתי, מקרהו של המערער חוסה בצילו של עונש המינימום, ואף זאת אין לשכוח. עונש זה עומד על 4 שנות מאסר בפועל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 351(ב) לחוק העונשין; על 45 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק; ועל 30 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה בודדת לפי סעיף 348(ב) לחוק.

לדידי, עונשי מינימום אלה, לצד ריבוי העבירות שביצע המערער, מהווים אינדיקציה לכך שעונש המאסר אשר הושת על המערער על ידי בית משפט קמא איננו מפליג בחומרתו ואינו מצדיק את התערבותנו.

21. ומכאן לעניין הפיצוי בסך של 250,000 ₪, שכאמור נפסק לטובתה של ד'. בהתחשב בסבלה של ד' והשברים שעליה לאחות, סכום זה אינו נראה לי מופרז כלל ועיקר. אינני רואה אפוא כל סיבה להתערב בפסיקתו של פיצוי כאמור ובשיקול הדעת אשר הופעל בעניינו על ידי בית משפט קמא (ראו והשוו: ע"פ 8805/15 פלוגינ' מדינת ישראל (2.4.2017), פסקה 27). באשר למצב הכלכלי הרעוע של המערער ושל משפחתו, הלכה היא עמנו כי אי-יכולתו של הנאשם שהורשע לעמוד בפיצוי שאותו הוא חוייב לשלם לנפגעת העבירה אינה מעלה ואינה מורידה (ראו ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, פסקה ט(2) (24.7.2006); ע"פ 10102/07 פלוגינ' מדינת ישראל, פסקה 81 (7.9.2010); ע"פ 8449/17 פלוגינ' מדינת ישראל, פסקאות 51-52 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (16.6.2019)). בהקשר זה עלינו לזכור כי סיכויכלשהו, אפילו מזערי, לכך שנפגעת העבירה תקבל מהעבריין פיצוי, ולופיצויחלקי, עדיף על כלום (ראו ע"פ 2418/17 קוטינהנ' מדינת ישראל, פסקה 29 (25.10.2018)).

22. מכל הטעמים שפורטו לעיל, אציע לחברותיי לדחות את הערעור על כל חלקיו.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

ה נ ש י א ה

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, ב' באייר התש"ף (26.4.2020).

שופט

שופטת

הנשיאה
